

Sygn. akt IX W 2437/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Kalina Pawełko

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 30.07, 05.09, 03 i 29.10.2014 r. sprawy

1. D. K.

syna S. i J. z domu P.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w miejscowości B. ul. (...) w dniach 12 grudnia 2013 r. godz. 07:20 i 07 stycznia 2014r. godz. 20:20 kierując pojazdem M. nr rej (...) nie zastosował się do znaku B-1 „zakaz wjazdu w obu kierunkach”

- tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw

2. M. K.

córki A. i K. z domu G.

ur. (...) w M.

obwinionej o to, że:

w miejscowości B. ul. (...) w dniach 6 grudnia 2013 r. godz. 10:35, 07 stycznia 2014 r. godz. 20:20 i 08 stycznia 2014 r., godz. 20:20 kierując pojazdem marki L. (...) nie zastosowała się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obydwu kierunkach”

- tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw

ORZEKA

I. obwinionego **D. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 92 § 1 kw, ustalając, że nie zastosował się on do znaku B- 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” i za to z mocy art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw skazuje go na **karę grzywny w wymiarze 200,- (dwieście) złotych;**

II. obwinioną **M. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów z art. 92 § 1 kw, ustalając, że nie zastosowała się ona do znaku B- 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” i za to z mocy art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw skazuje ją na **karę nagany;**

III. na podstawie art. 624 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionych od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Nieruchomość przy ul. (...) stanowi własność gminy (...). Działka oznaczona jest numerem (...). Na gruncie usytuowany jest budynek mieszkalny wielorodzinny stanowiący w którym znajdują się (...). Zarządcą nieruchomości jest (...)w B.. Działka oznaczona numerem (...) jest drogą wewnętrzną.

(dowód: zeznania świadka Ł. Z. k. 120, zeznania świadka M. J. k. 109, pismo Powiatowej (...) (...)k. 18)

W dniu 28 października 2013 r. na terenie drogi położonej przy ul. (...) w B. na działce nr (...) został ustawiony znak B-1 – „zakaz ruchu w obu kierunkach” z dopiskiem „nie dotyczy zaopatrzenia do 30 minut i służb miejskich”. Znak ten został usunięty w dniu 15 stycznia 2014 r. Znak ten został postawiony na skrzyżowaniu w bezpośrednim sąsiedztwie z drogą gminną publiczną nr (...). W dniu 29 października 2013 r. dla ww. drogi gminnej publicznej została wprowadzona stała organizacja ruchu.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionej k. 99v, zeznania świadka M. J. k. 109, schemat organizacji ruchu k. 11, klauzula rozpatrzenia projektu organizacji ruchu k. 15-16 pismo z dnia 18 października 2013 r. k. 17, pismo Powiatowej (...) (...)k. 18, zdjęcia google maps k. 11- 113)

Najemcą jednego z lokali (...) położonych na ww. nieruchomości jest M. K.. Wraz z nią mieszka, bez tytułu prawnego do lokalu D. K.. Wymienieni pozostają w związku konkubenckim.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionych k. 99v)

Kwestia parkowania samochodów przy ul. (...) w B. przez M. K. i D. K. była przyczyną sporów sąsiedzkich.

(dowód: zeznania świadka H. B. k. 100, zeznania świadka M. J. k. 109, protokół z zebrania z mieszkańcami k. 14)

W dniach 12 grudnia 2013 r. o godz. 7:20 i 7 stycznia 2014 r. o godz. 20:20 kierując pojazdem M. nr rej. (...) na ul. (...) w B., D. K. nie zastosował się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” wjeżdżając za ten znak i parkując pojazd na posesji.

W dniach 6 grudnia 2013 r. o godz. 10:35 i 7 stycznia 2014 r. o godz. 20:20 oraz 8 stycznia 2014 r. p godz. 20:20 kierująca pojazdem marki L. (...) o nr rej.(...) na ul. (...) w B., M. K. nie zastosowała się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”.

(notatka urzędowa k. 4, 7-9, 21, 24-26, zeznania świadków A. B. k. 99v, T. M. k. 100, P. B. k. 100)

D. K. urodził się (...) w O., jest (...), na utrzymaniu ma (...). Wymieniony utrzymuje się z prac dorywczych. D. K. był dotychczas karany za wykroczenie.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 99, notatka urzędowa k. 19)

M. K. urodziła się (...) w M., jest (...), na utrzymaniu ma (...), pracuje w (...) O., miesięczne wynagrodzenie za pracę wynosi (...). Nie była dotychczas karana za wykroczenia.

(dowód: wyjaśnienia obwinionej k. 99)

Obojgu obwinionym postawione zostały zarzuty naruszenia przepisu art. 92 § 1 kw.

Obwiniony D. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w jego ocenie znak stał we wskazanym miejscu nielegalnie. Podał, że wraz z konkubiną nie mieli innego miejsca do zaparkowania samochodów.

Nadmienił, że parking jaki znajduje się przed budynkiem przy ul. (...) jest źle wykonany i nie spełnia wymogów określonych w przepisach prawnych

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 99v)

Obwiniona M. K. także nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż postawienie znaku B1 nastąpiło z dnia na dzień i było wyrazem złośliwości. Nadmieniła, iż parkując w miejscu gdzie postawiono znak nie stwarzała żadnego zagrożenia w ruchu.

(dowód: wyjaśnienia obwinionej k. 99)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionych w zakresie, w jakim nie przyznali się oni do popełnienia zarzucanego każdemu z nich czynu nie zasługują na wiarę. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, iż obwinieni de facto nie zaprzeczyli samemu faktowi parkowania pojazdów na podwórku posesji przy ul. (...) w B., negowali jedynie prawidłowość postawienia znaku B-1, a dokładnie – właściwość podmiotu, który władny był ów znak postawić. Zwraca uwagę fakt, iż sama obwiniona w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie głównej (k. 99v) wskazała, iż nie pamięta czy w tych dniach parkowała ona, czy konkubent, ale skoro jest tak w notatce, to widocznie tak było, a jak wskazał świadek H. B. – nikt poza obwinionymi nie posiada tam pojazdów.

W gruncie rzeczy ustalony przez Sąd stan faktyczny był w zasadzie bezsporny w zakresie najistotniejszych dla oceny zdarzeń z dnia 6 i 12 grudnia 2013 r. a także z dnia 7 i 8 stycznia 2014 r. Wszyscy świadkowie potwierdzili także, iż w istocie znak B-1 stał w okresie od października 2013 r. do stycznia 2014 r. na terenie przy ul. (...) w B.. Zasadniczą kwestią w przedmiotowej sprawie było ustalenie kategorii drogi, na której ustanowiono znak B-1, a w konsekwencji podmiotu posiadającego kompetencje do ustanowienia owego znaku.

Mając na względzie powyższe jedynie krótko należy wskazać, iż Sąd dał wiarę zeznaniom świadka H. B., którego relacja, choć nie pozbawiona subiektywnych osądów, była dość jasna i spójna.

Sąd dał także wiarę zeznaniom funkcjonariuszy Policji w osobach A. B., T. M., P. B.. Wymienieni zeznawali jedynie na znane im okoliczności, które ujawnione zostały w ramach wykonywanej przez nich pracy. Ich zeznania znajdują ponadto potwierdzenie w notatkach urzędowych.

W ocenie Sądu na wiarę zasługują także zeznania świadka M. J.. Wymieniona dość szczegółowo opisała sytuację w jakich doszło zarówno do ustanowienia jak i usunięcia znaku B1 na ul. (...). Potwierdziła również, iż inicjatorami postawienia przedmiotowego znaku byli pozostali mieszkańcy bloku przy ww. ulicy. Jej zeznania w tym zakresie są spójne z zeznaniami świadka H. B..

Na wiarę zasługują także zeznania świadka J. K., choć jego relacja w zakresie dotyczącym najważniejszej w tej sprawie kwestii tj. specyfiki drogi na której postawiono znak B-1, nie była zbyt precyzyjna.

Precyzji tej jednak uczyniły zadość zeznania złożone przez świadka Ł. Z. pracownika Powiatowej (...) (...)w O.. Świadek podał, iż projekt stałej organizacji ruchu odcinka ul. (...) w B. został zatwierdzony 14 października 2013 r. a 22 października 2013 r. została wprowadzona uprzednio zatwierdzona organizacja ruchu. Jednocześnie potwierdził, iż na prawdzie polegały twierdzenia zawarte w piśmie skierowanym do obwinionej M. K., w którym wskazano, iż znak B-1 nie stanowi oznakowania drogi gminnej publicznej.

Za wiarygodne Sąd uznał pozostałe zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów, w tym m.in. notatki urzędowe, pism Powiatowej (...) (...), schematu stałej organizacji ruchu, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz w zakresie ich kompetencji. Prawdziwości omawianych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Tym samym Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, którego analizę przedstawiono powyżej, pozwolił na przypisanie obwinionemu jak i obwinionej czynu z art. 92 § 1 kw.

Zachowanie realizujące znamiona art. 92 § 1 kw polega m.in. na niestosowaniu się do znaku drogowego. Z kolei § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, stanowi, iż: znak B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” oznacza zakaz ruchu na drodze pojazdów, kolumn pieszych oraz jeźdźców i poganiaczy; znak może być ustawiony na jezdni.

Przypisanie odpowiedzialności za ww. wykroczenie wymaga dokonania ustaleń wstępnych, od których uzależniona jest możliwość sankcjonowania zachowania sprawcy w ramach wskazanego przepisu. Odpowiedzialność bowiem za tego typu wykroczenie zaistnieje dopiero wtedy gdy znak był ustanowiony przez uprawniony organ. Przy tym kompetencja do ustanowienia znaku zależy od kategorii drogi, na której miało nastąpić niepodporządkowanie się przez sprawcę dyspozycji określonej treścią postawionego znaku. Inaczej mówiąc tylko legalne ustawienie znaku może skutkować odpowiedzialnością za wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Kolejno zatem wskazać należy, iż droga na której został ustanowiony znak B-1 jest drogą wewnętrzną. Art. 1 ustawy o drogach publicznych stanowi, iż drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. Kategorie na jakie dzieli się drogi publiczne wskazuje art. 2 ust. 1 pkt 1-4 ustawy o drogach publicznych. Są to: drogi krajowe, drogi wojewódzkie, drogi powiatowe, drogi gminne. Jeżeli droga nie została zaliczona do żadnej z ww. kategorii dróg publicznych, to stosownie do treści art. 8 ust. 1 ww. ustawy, jest drogą wewnętrzną. Powołany przepis wskazuje, iż drogami wewnętrznymi są w szczególności (a więc nie wyłącznie): drogi w osiedlach mieszkaniowych, dojazdowe do gruntów rolnych i leśnych, dojazdowe do obiektów użytkowanych przez przedsiębiorców, place przed dworcami kolejowymi, autobusowymi i portami oraz pętle autobusowe. Jeżeli zatem art. 1 ustawy o drogach publicznych uzależnia przyznanie drodze charakteru publicznego od zaliczenia jej do jednej z kategorii wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1-4 powołanej ustawy, a droga oznaczona jako (...) do żadnej z tych kategorii nie należy - to oczywistym jest, iż nie jest ona drogą publiczną. Powyższa konstatacja co do rodzaju ww. drogi wynika z pisma Powiatowej (...) (...) (k. 18) jak i z zeznań świadka Ł. Z. pracownika ww. podmiotu, który wskazał, że na prawdzie polegają zawarte w ww. piśmie twierdzenia.

Stosownie do treści art. 8 ust. 2 ustawy o drogach publicznych: „Budowa, przebudowa, remont, utrzymanie, ochrona i oznakowanie dróg wewnętrznych oraz zarządzanie nimi należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku - do właściciela tego terenu”. Z kolei ust. 4 ww. artykułu stanowi, iż : „Oznakowanie połączeń dróg wewnętrznych z drogami publicznymi oraz utrzymanie urządzeń bezpieczeństwa i organizacji ruchu, związanych z funkcjonowaniem tych połączeń, należy do zarządcy drogi publicznej.”

Jak to wynika z ustawy prawo o ruchu drogowym, jak i z rozporządzeń wydanych na podstawie ww. ustawy (por. też postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. z dnia 5 grudnia 2007 r. (...) SA/R. 714/07 m. in. LEX nr 448305) ustawodawca dla dróg wewnętrznych nie przewidział organów administracji publicznej właściwych do zarządzania odbywających się w ich obrębie ruchem drogowym. W odniesieniu do dróg wewnętrznych ustawodawca posługuje się określeniem zarządcy i właściciela terenu (cytowany wyżej art. 8 ust. 2 ustawy o drogach publicznych).

Jak jednak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie (por. też w. wym. postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. z dnia 5 grudnia 2007 r. (...) SA/R. 714/07) zwrot zawarty w art. 8 ust 2 ustawy o drogach publicznych, iż do zarządcy lub właściciela należy oznakowanie drogi wewnętrznej nie może być rozumiany jako obowiązek sprawowania zarządu ruchem drogowym w rozumieniu ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zarząd ruchem drogowym dotyczy bowiem wyłącznie dróg publicznych, a organy uprawnione do jego sprawowania zostały enumeratywnie wymienione w § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r., w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem. Nie znaczy to jednak, że właściciel takiej drogi czy też zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o drogach publicznych, nie może

uregulować odbywającego się na niej ruchu poprzez umieszczenie stosownego znaku drogowego. Taka aktywność właściciela będzie miała charakter właścicielski, cywilnoprawny.

W konsekwencji skoro jak ustalono właścicielem działki nr (...) jest gmina (...), a zarządcą terenu (co jest bezsporne) jest (...)w B., to (...) był podmiotem w pełni uprawnionym do postawienia na wskazanym terenie znaku B-1 zakaz ruchu w obu kierunkach.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał D. K. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 kw polegającego na tym, że w dniach 12 grudnia 2013 r. o godz. 7:20 i 7 stycznia 2014 r. o godz. 20:20 kierując pojazdem marki M. nr rej. (...) na ul. (...) w B., nie zastosował się do znaku B-1 zakaz ruchu w obu kierunkach.

Także w stosunku do M. K. Sąd uznał ją za winną popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 kw, polegającego na tym, że w dniach 6 grudnia 2013 r. o godz. 10:35 i 7 stycznia 2014 r. o godz. 20:20 oraz 8 stycznia 2014 r. p godz. 20:20 kierując pojazdem marki L. (...) na ul. (...) w B., nie zastosowała się do znaku B-1 zakaz ruchu w obu kierunkach.

U podstaw zmiany opisu czynu legły dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia dotyczące normatywnej treści nadanej przez ustawodawcę znakom typu B1 (art. § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, stanowi, iż: znak B-1 oznacza „zakaz ruchu w obu kierunkach”).

Na marginesie jedynie nadmienić wypada, iż do obowiązków zarządcy terenu, czy też właściciela drogi wewnętrznej nie należą : oznakowanie połączeń dróg wewnętrznych z drogami publicznymi oraz utrzymywanie urządzeń bezpieczeństwa i organizacji ruchu związanych z funkcjonowaniem tych połączeń. - obowiązek ten stosownie do treści art. 8 ust. 4 ustawy o drogach publicznych należy bowiem do zarządcy drogi publicznej, z którą łączy się droga wewnętrzna. W przedmiotowej sprawie zatem nawet gdyby znak B1 ustawiony na ul. (...) postrzegać jako znak regulujący organizację ruchu w miejscu łączącym drogę publiczną z drogą wewnętrzną, to uznać należało by, że dokonanie takiego oznakowania leży w gestii zarządcy drogi publicznej, a więc w niniejszym przypadku - (...)B. (art. 19 ust. 2 pkt 4 ustawy o drogach publicznych).

Z kolei rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem określa szczegółowe warunki zarządzania ruchem na drogach publicznych oraz w strefach zamieszkania, a zwłaszcza działania w zakresie wprowadzania oznakowania pionowego, poziomego, sygnalizacji świetlnej i dźwiękowej oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu i wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem. I tak § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia stanowi, iż projekt organizacji ruchu może przedstawić do zatwierdzenia m.in. zarząd drogi i organ zarządzający ruchem. Organizację ruchu zatwierdza, na podstawie projektu organizacji ruchu, organ zarządzający ruchem właściwy dla danej drogi (§ 6 ust. 1 rozporządzenia). Jak wynika z art. 10 ust. 5 ustawy o ruchu drogowym – zarządzającym ruchem dla dróg powiatowych i gminnych jest starosta. Jak ustalono, schemat stałej organizacji ruchu odcinka ul. (...) w B. został zatwierdzony przez właściwy organ – co wynika z zeznań świadka Ł. Z..

Mając na względzie powyższe rozważania wskazać należy, iż także w przypadku sytuacji w której znak B-1 postawiony byłby w ramach dyspozycji art. 8 ust. 4 ustawy o drogach publicznych, to odpowiedni organ miał kompetencję do jego ustanowienia, co tym samym czyni legalnym ustawienie przedmiotowego znaku, a tym samym rodzi możliwość poniesienia odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Rozważając kwestię wymiaru kary Sąd miał na względzie następujące okoliczności.

Zgodnie z treścią art. 33 § 1 i 2 kw organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego, a także biorąc pod uwagę m.in. stopień winy, właściwości i warunki osobiste i majątkowe sprawcy.

Wina, jako dyrektywa limitująca wymiar kary, podlega stopniowaniu, przy czym punkt wyjścia stanowi domniemanie pełnej wolności i możliwości dochowania wierności prawu.

Obwiniony D. K. był poczytalny w chwili czynu, nie działał pod wpływem błędu ani w szczególnej sytuacji motywacyjnej. Co więcej obwiniony popełnił wykroczenie umyślnie w zamiarze ewentualnym. W niniejszej sprawie brak okoliczności wpływających na obniżenie stopnia winy, zatem należy wskazać, iż jest ona znaczna.

Kryteria oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu zawiera przepis art. 47 § 6 kw. Zgodnie z poglądem utrwalonym zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie ocena stopnia społecznej szkodliwości stanowi wypadkową wskazanych w tym przepisie wartości występujących w konkretnym stanie faktycznym.

W przedmiotowej sprawie omówić należy sposób i okoliczności popełnienia czynu, tj. fakt, że łamanie znaku zakazu następowało celowo, można rzec niejako prowokacyjnie, co zdaniem Sądu wskazuje na brak poszanowania porządku prawnego i całkowitą ignorancję zasad prawnych, zwłaszcza, że wykroczenia tego dopuścił się dwukrotnie. Obwiniony naruszył dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. Zachowanie obwinionego nie było wynikiem motywacji zasługującej na szczególne uwzględnienie, lecz stanowiło nieuzasadnioną próbę pominięcia obowiązujących przepisów prawa, a to w celu ułatwienia sobie dojścia do miejsca zamieszkania. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości należy wziąć też pod uwagę postać zamiaru, a więc w przedmiotowej sprawie zamiar ewentualny. Zatem stopień społecznej szkodliwości czynu określić należy jako średni.

Okolicznością obciążającą jest także fakt uprzedniej karalności obwinionego.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę także właściwości i warunki osobiste i majątkowe a także rodzinne obwinionego, tj. m.in. fakt, że posiada na utrzymaniu (...), że utrzymuje się z prac dorywczych, ale także jego skłonność do konfliktów, która jak ustalono ujawnia się podczas sporów sąsiedzkich.

Mając na względzie powyższe Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że karą adekwatną zarówno do znacznego stopnia winy jak i średniego stopnia społecznej szkodliwości czynu, a także uwzględniającą inne opisane wyżej dyrektywy wymiaru kary oraz okoliczność obciążającą, będzie kara grzywny w kwocie 200 złotych. Kara ta ponadto zdaniem Sądu spełni swoje funkcje w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, albowiem dla obwinionego będzie skuteczną przestrogą na przyszłość, natomiast dla społeczeństwa sygnałem, że tego typu zachowania, spotykają się z jednoznaczną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Wymierzając karę obwinionej Sąd miał na względzie fakt, iż także stopień jej winy jest znaczny. Była ona poczytalna w chwili czynu, nie znajdowała się w szczególnej sytuacji motywacyjnej, nie zaistniały też inne okoliczności mogące wpłynąć na obniżenie stopnia winy.

Stopień społecznej szkodliwości, na który w przedmiotowej sprawie składały się: rodzaj naruszonego dobra, a więc: bezpieczeństwo publiczne i porządek, sposób i okoliczności popełnienia czynu – a więc działanie przemyślane, niejako prowokacyjne, postać zamiaru- a więc zamiar ewentualny, motywacja – chęć wygodniejszego dotarcia do domu, uznać należy za średni.

Okolicznością łagodzącą jest brak uprzedniej karalności obwinionej.

W ocenie Sądu Rejonowego wymierzenie obwinionej kary nagany odpowiada stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu. W tej postaci kara ta ma szansę spełnić swoje funkcje w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, albowiem dla obwinionej będzie skuteczną przestrogą na przyszłość, natomiast dla opinii publicznej sygnałem, że tego typu zachowania, spotykają się z reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Na podstawie art. 624 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zwolnił obwinionych od ponoszenia kosztów postępowania i opłaty.